

Tieto myšlienky boli uverejnené začiatkom roku 2002 v Informačnom Liste APSWŠ.

Pôsobili síce dojmom, že mi ide o hnutie slovenského waldorfu, ale mojou túžbou bolo poukázať na vyššiu rovinu, na rovinu hnutia antropozofického. Nálada, v ktorej som to písal, pramenila z mojej práce v úzkej skupinke, zameranej na antropozofickú spoločnosť ako takú, na uchopovanie podstaty Vianočného zjazdu AS z roku 1923 a tiež na karmické prednášky Rudolfa Steinera z roku 1924.

Hnutie

Položili ste si niekedy otázku, ako je to možné, že sa v pokročilom veku človek stretá s dovedy neznámymi ľuďmi, ktorí sa pre neho potom stanú pokladom, bez ktorého by sa cítil sám a opustený? Možno ani nie. Veď takéto otázky si často vôbec nekladáme. Často len prijímame zo života to, čo prináša, radujeme sa z toho, alebo smútime. Využívame, čo nám bolo poskytnuté, alebo aj nie. Pomáhame iným alebo aj nie.

A predsa, veci nebudú tak jednoduché. Veď ako hlboko tieto stretnutia často zasahujú do našich osudov! Prežívame v nich chvíle posvätného nadšenia, chvíle hlbokých zážitkov, oslovujúcich a premieňajúcich celú našu bytosť. Chvíle, ktoré sa časom vyvíjajú cez rôzne svoje premeny a vedú nás až k rozhodnutiam, ktorými sa odhodlávame meniť celý svoj život. Opúšťame "istoty" kvôli ideálom, komplikujeme si "pohodlné" žitie, vzdávame sa mnohého, na čom sme donedávna ľpeli. Nie je to bez obáv, určite, uvedomujeme si, že to nejde ľahko, že to i bolí. Ale niečo v nás je schopné postupom času narásť do takej krásy, že by sme pociťovali veľkú ľútosť, ak by sme tomu nepriniesli obeť svojich starých pôžitkov. Je to tak všedná vec? To teda určite nie je!

Kde sa to v nás berie? A čo to má vlastne znamenať? Čo to je, čo nás to oslovuje? A kam nás to chce viesť?

Ten, kto uznal, že myšlienky o existencii duchovných svetov a o opakovaných pozemských životoch majú svoje oprávnenie, si určite nebude myslieť, že by akékoľvek stretnutie ľudí na zemi mohlo byť úplne náhodné a neočakávané. Veď toľko veľa je potrebné spracovať z minulých životov a múdro to zosúladiť s osudmi ostatných ľudí, celého sveta, ba i celého kozmu. Duchovné mocnosti osudu múdro spravujú všetko, čo je potrebné dať do súladu. Minulosť ľudských duší so sebou prináša mnohú nutnosť; a budúcnosť je potrebné pripraviť tak, aby večné božské ciele mohli byť naplnené. A tak ľudské duše v nebi spoluprežívajú v myšlienkach bohov ich zámery - svoje zámery, o ktoré sa sami zaslúžili svojou minulosťou. Prežívajú ich ako múdre a správne, ako niečo, čím môžu pomôcť mnohému, čo sa v minulosti im samým, či ľudstvu nie práve vydarilo, prípadne čoho význam už uplynul a treba to podnieť k novému smeru, k novej sile. Čo hovoríte na takúto predstavu?

A tak sme sa tu narodili. Je nás mnoho, ktorí sme už predtým v nebi boli blízko seba. A nielen v nebi, ale ešte i dávno, dávno predtým v mnohých iných životoch. Sme súčasťou prúdu bytia. Prúd, to znamená pohyb. Pohyb, to znamená hnutie. Sme súčasťou hnutia. My sami sme to hnutie.

Prúdime životom, aby sme doň vniesli to, čo v ňom ešte nebolo. To je to, čo nás v hĺbkach duší spája. Pretože každý z nás má z toho kúsok a nikto to nemá v celku. Potrebujeme sa navzájom a patríme k sebe viac, než si myslíme.

A nielen my, ktorí sa častejšie stretávame na kurzoch či pri spoločnej práci. Na svete je okrem toho ešte množstvo iných duší, ktoré si pred narodením predsavzali, že sa budú vo svete zaoberať či už waldorfskou pedagogikou, alebo antropozofiou. A hľadajú. Mnohí prichádzajú i medzi nás. Niektorí zostávajú, iní nie.

Možno ešte nevieme hovoriť ich jazykom, aby spoznali, čo presne hľadajú. Používame možno slová, ktoré ich ľakajú, pristupujeme k nim možno spôsobom, ktorý ich nedokáže úplne osloviť. Nie je ľahké hovoriť tak, aby sme v človeku oslovili to, čo túži byť oslovené, aby bol vystihnutý objektívny duch.

Nesmieme to však nikdy vzdať. Hľadáme v sebe ten základ, ktorý dokáže rezonovať i v hĺbke iných, ktorí sú inak povahovo úplne odlišní. Nech tí, čo hľadajú práve tento prúd, ku ktorému majú patriť podľa prirodzenosti, pociťia, že to najkrajšie, najnútornejšie a najtajomnejšie z nich bude môcť byť chápané práve v tejto pospolitosti.

Bolo by krásne, keby sa tento náš prúd, toto naše hnutie stalo skutočne tým, čím byť môže; keby sa v ňom spojili **všetci**, pre ktorých má byť ich životným osudom. Nie, nemám vôbec na mysli presviedčanie, agitáciu, že jedine tu je to správne miesto pre každého, kto hľadá. Nie, rozhodnutie je slobodnou vecou každého človeka. Skôr je to v tom, akí my sami sme, ako oslovujeme svoje okolie našou vlastnou ľudskou podstatou, ako si dokážeme byť vedomí, že vlastným životom máme odrážať podstatu toho, čo sa skrze nás chce zjaviť svetu.

Myslím, že by bolo krásne, keby v nás mohli, keď sa stretáme, keď sa tešíme, že nám opäť raz bolo dopriate byť spolu, žiť myšlienky, že v skutočnosti je nás oveľa viac, ktorí k sebe patríme; myšlienky, že mnohí ďalší sú s nami, hoci práve v tej chvíli sa už dlhší čas neozývajú; myšlienky, že mnohí iní k nám práve hľadajú cestu; myšlienky, že patríme k hnutiu, ktoré je riadené z neba a že sily každého, kto v ňom nedokáže z tej či onej príčiny nájsť svoje oprávnené miesto, budú v konečnom dôsledku ostatným chýbať.